

سیاسی اجتماعی: بد حجاب بیمار یا مجرم

پدیدآورنده (ها) : خلیل پور

میان رشته ای :: نشریه مکاتبه و اندیشه :: پاییز ۱۳۹۰ - شماره ۴۰

صفحات : از ۱۰۱ تا ۱۰۶

آدرس ثابت : <https://www.noormags.ir/view/fa/articlepage/862669>

دانلود شده توسط : مجتبی مزروعی

تاریخ دانلود : ۱۴۰۱/۱۰/۱۱

مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) جهت ارائه مجلات عرضه شده در پایگاه، مجوز لازم را از صاحبان مجلات، دریافت نموده است، بر این اساس همه حقوق مادی برآمده از ورود اطلاعات مقالات، مجلات و تألیفات موجود در پایگاه، متعلق به "مرکز نور" می باشد. بنابر این، هرگونه نشر و عرضه مقالات در قالب نوشتار و تصویر به صورت کاغذی و مانند آن، یا به صورت دیجیتالی که حاصل و بر گرفته از این پایگاه باشد، نیازمند کسب مجوز لازم، از صاحبان مجلات و مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) می باشد و تخلف از آن موجب پیگرد قانونی است. به منظور کسب اطلاعات بیشتر به صفحه [قوانین و مقررات](#) استفاده از پایگاه مجلات تخصصی نور مراجعه فرمائید.

مقالات مرتبط

- حجاب توسعه و توسعه ی بدحجابی؛ تحلیل پدیده ی بدحجابی در ارتباط با سیاست ها و ساختارهای کلان جامعه
- نهاد خانواده، سبک زندگی و گرایش به حجاب
- مطالعه بازنمایی حجاب، پوشش و آرایش هنرپیشگان زن در پوسترهای فیلم های سینمای ایران و مطابقت آن با سیاست گذاری فرهنگی سه دولت (سازندگی، اصلاحات و اصولگرا): به روش رهیافت گفتمانی استوارت هال
- چالش های عصری و ضرورت واکاوی عفاف و حجاب در آیینة مقاصد و اصول شرعی
- شبکه عوامل، زمینه ها و راه حل های مسأله حجاب در دانشگاه های ایران؛ بایسته های برنامه ریزی فرهنگی با استفاده از نظریه زمین ای
- ممنوعیت حجاب زنان مسلمان در کشورهای غربی و مغایرت آن با موازین حقوق بشری
- حجاب نجاتم داد
- مسئله حجاب و رسانه هایی که در خوابند!
- بررسی جامعه شناختی حجاب زنان در شهر اسفراین اعتماد و حجاب
- تأثیر رعایت حجاب بر عزت نفس در بین دانشجویان دانشگاه علوم پزشکی قزوین
- بررسی فرهنگ حجاب و عفاف و نگرش به آن در بین دانش جویان دختر دانشگاه های استان ایلام
- نگرشی بر جنگ نرم علیه حجاب؛ بسترها، ابزار و راهکارها

عناوین مشابه

- مبتلایان به اختلال شخصیت ضد اجتماعی، مجرم یا بیمار
- حجاب و پیامدهای اجتماعی و سیاسی آن
- سیاسی اجتماعی: سیاستمداری اندیشمند یا اندیشمندی سیاسی
- سیاسی - اجتماعی: آن نامه «حکم حکومتی» بود یا ...؟
- معتاد بیمار است یا مجرم؟
- انقلاب های عربی: مسأله اجتماعی یا مسأله سیاسی
- سیاسی - اجتماعی: و اما بعد از مهاجرانی...: انسداد فرهنگی، یا بلاتکلیفی فرهنگی؟!
- احیای علوم سیاسی یا برآمدن سیاست اجتماعی
- تروریسم یک نشانه روانی - اجتماعی یا یک ابزار سیاسی
- اصل مشارکت یا محدودیت بانوان در عرصه های دینی، اجتماعی و سیاسی در فقه امامیه و اهل سنت

بخش چهارم

سیاسی - اجتماعی

مرکز تحقیقات کاپتور علوم اسلامی

بدحجاب، بیمار یا مجرم

ایران، آخرین تصمیم صهیونیست‌ها

عرفان‌های نو، انحراف‌های کهنه

بدحجاب؛ بیمار یا مجرم؟!

خلیل پور

می‌توان افراد را از نظر حجاب و پوشش به ۴ دسته تقسیم کرد:

۱. دارای پوشش اسلامی و بدون خودنمایی

اینها افرادی هستند که پوشش اسلامی و شرعی را با تمام حدود آن رعایت کرده و به هیچ عنوان قصد تبرّج و خودنمایی ندارند و در رفتار و منش آنها هم خلاف آن دیده نمی‌شود.

البته این نوع پوشش، مانند هر پوشش دیگری، دارای حداقل و حداکثر است. حداقل آن شامل پوشیدن لباسی نسبتاً بلند و گشاد دارای ضخامت که بدن نما نباشد و رنگ‌های متعارفی که جلب توجه نمی‌کند و داشتن روسری، شال یا مقنعه و مانند آنها که فقط گردی صورت از آن نمایان است آن هم بدون داشتن آرایش و زینت و موها نیز کاملاً پوشیده است؛ بی آنکه نوع خاصی پیچیده یا جمع شده باشد.

حدود بیشتر آن شامل چادر، پوشیه، دستکش و... است. باید توجه داشت که حجاب فقط داشتن چادر نیست؛ بلکه همان طور که اشاره شد حجاب برتر و حداکثر است؛ اما هر چادری هم حجاب نیست. بسیار مشاهده کرده اید که گاهی برخی افراد انواع چادر اعم از سستی، ایرانی، ملی، عربی، لبنانی، فجری، دانشجویی و... را طوری استفاده می‌کنند که نه تنها مصداق حجاب نیست؛ بلکه مظهر بدحجابی و بی‌حجابی است.

باید توجه داشت که منظور از زینت داشتن، آرایش و اقداماتی مثل کار گذاشتن نگین، خال کوبی و امثال آن است که طبق نظر مراجع و عرف جامعه که در رساله‌ها به آن اشاره می‌شود، باید عمل نمود.

۲. دارای پوشش اسلامی همراه با خودنمایی

افرادی که ظاهراً حدود حجاب و پوشش اسلامی را رعایت کرده‌اند؛ اما کاملاً مصداق خودنمایی هستند؛ اگر به آنها بنگریم، در ظاهر حجابی کامل دارند، اما به گونه‌ای از این پوشش‌ها استفاده می‌کنند که کاملاً خودنمایی کرده و نظر نامحرمان را به خود جلب می‌کنند که البته آن هم حداقل و حداکثرهایی دارد. به طور مثال:

- خانمی که با آرایش غلیظ، اما با چادر و یا مانتویی بلند و گشاد مثلاً به رنگ‌های تیره یا مشکل ظاهر شده است.

- خانمی که روی بینی یا لب خود نگین کار گذاشته است.

- خانمی که با لباسی قرمز، اما بدون این که مویش بیرون باشد ظاهر شده است.

- خانمی که رنگ‌های تند و سرخابی و نارنجی و... را زیر چادر استفاده می‌کند.

- خانمی که لباسی روشن پوشیده و چادری حریر و تور به سر دارد.

- خانمی که انگشترهای درشت به دست می‌کند و یا لاک زده است.

کسی که با داشتن چادر، موهایش را طوری آرایش کرده که بیرون است و از این دست که خیلی وقت‌ها مشاهده کرده‌اید. به نظر شما در تمام این موارد و مشابه آن چیزی جز تبرج و خودنمایی وجود دارد؟!

۳. دارای پوشش غیر اسلامی؛ اما بدون خودنمایی

اینان کسانی هستند که حد و حدود شرعی حجاب و پوشش اسلامی را رعایت نکرده و قصد خودنمایی هم ندارند. برای مثال:

- خانمی که راننده تاکسی و مسافرکش است، در اثر خستگی و گرما و... گوشه‌ای از موهایش بیرون آمده است.

- خانمی که بچه به بغل در اتوبوس ایستاده و برای اینکه در اثر ترمز اتوبوس نیفتد، دستش را به میله اتوبوس گرفته و تا آرنجش پیداست.

- خانمی که در اثر بیماری روی تخت درمانگاه بیمارستان است و اصلاً متوجه اطرافش نیست و مثلاً یقه‌اش باز شده و یا آستین لباسش بالا رفته و... .

خانم مسنی که حتی توان گام برداشتن را هم بدون کمک عصا و یا افراد دیگری ندارد و قدری موهایش بیرون آمده و... .

- یا خانمی که فکر می‌کند صرف چادر انداختن روی سر کافی است و اگر دست یا پا و یا گردن پیدا بود، اشکالی ندارد.

اما هیچ کدام از آنها قصد خودنمایی و تبرج ندارند. اینها یا حکم را نمی‌دانند و به مسئله جاهل هستند و یا غافل هستند و بی توجه و یا بی تفاوتند و اعتقادی ندارند؛ اما سالم زندگی می‌کنند و قصدشان جلب توجه نامحرم نیست. اگر هم کسی حتی با نگاه، مزاحم آنها شود، با برخورد تند و حتی برخورد فیزیکی مواجه می‌شود.

۴. دارای پوشش غیر اسلامی همراه با خودنمایی

این دسته افراد کسانی هستند که نه تنها حدود شرعی حجاب و پوشش اسلامی را رعایت نمی‌کنند؛ بلکه با قصد تخریب حجاب، توهین به پوشش اسلامی، تبرج و خودنمایی و جلب توجه هر چه بیشتر نگاه‌هایی که به تعبیر قرآن (فی قلوبهم مرض) است، در جامعه ظاهر می‌شوند. حداقل آنها این است که پوشش‌های زننده از نظر رنگ و جنس و مدل را انتخاب می‌کنند. از خانمی که مانتو یا تونیک بدن‌نما یا کشی می‌پوشد؛ آستینش را تا آرنج یا بالاتر می‌برد؛ قد شلوارش تا زیر زانو بیشتر نیست و آرایشی زننده دارد و موهایش تا حد امکان بیرون است و هر کاری کرده که بیشتر

جلب توجه کند، گرفته تا آنها که به شکل باند و به قصد تخریب عفت عمومی و توهین به جامعه اسلامی در قالب گروه‌ها و دسته‌هایی در جای جای شهر فعالیت کرده و مدل لباس، مو، آرایش، راه رفتن و... را مد می‌کنند و هر چه بیشتر بتوانند نگاه‌های آلوده و کثیف را به خود جلب کنند، موفق‌ترند و پورسانت بالاتری می‌گیرند. آنها که به حداقل خودفروشی که همان جلب نظر نامحرم را شامل می‌شوند! اینها حرمت انسانی را زیر پا گذاشته و تیرهای زهرآلود هوسبازان را با جان و دل خریدارند و هر چه آلوده‌تر، بهتر! هر چه زهرآگین‌تر و سوزاننده‌تر، شیرین‌تر!

متأسفانه ویروس این قشر نیز مثل ویروس خیلی از بیماری‌های عفونی، مسری و به سرعت همه‌گیر است و اگر کسی خود را با عفاف و اکسینه نکرده باشد، قطعاً در دام آن گرفتار خواهد شد و خدا می‌داند که راه رهایی دارد یا نه؟!

چه باید کرد؟ مسئولین و متولیان امر برای این چهار دسته چه اندیشیده‌اند؟ برای تثبیت دسته اول و ادامه راه آنها چه کرده‌اند؟ برای خطری که دسته دوم در جامعه ایجاد کرده‌اند و آن لابلای گری و بی تفاوتی در امر حجاب و دستاویز کردن حجاب برای جلب توجه و آلوده کردن است، چه اندیشیده‌اند؟ برای بیداری دسته سوم و آگاهی آنها از احکام مربوطه و آموزش آنها چه کرده‌اند؟ آیا گشت ارشاد برای جمع آوری کردن افراد دسته چهارم کافی است؟ آیا با خود اندیشیده‌اید که اینها مجرم هستند یا بیمار؟ صرفاً با دستبند زدن به آنها و روانه ماشین‌های گشت کردنشان، حبس یک شب و دو شب و تعهد از آنان، این قضایا اصلاح می‌شود؟

آیا اگر به این نتیجه رسیده‌ایم که بدحجابی جرم است، مجازات مشخصی داریم؟ اگر به این نتیجه رسیدیم که بی‌حجابی و بدحجابی بیماری است، تبرج و جلب نظر کردن بیماری است، درمانی اندیشیده‌ایم؟ آیا اقدامی کرده‌ایم؟

همان طور که به نتیجه رسیدیم، اعتیاد بیماری است. معتاد مجرم نیست و بیمار است و هزاران کلینیک ترک اعتیاد را با افتخار راه‌اندازی کردیم و با درمان جسمی و

روحی سرافرازانه آمار ترک اعتیاد می‌دهیم، در مورد بیماری تبرج و بدحجابی هم کاری کرده‌ایم؟ چند کلینیک مشاوره برای بدحجابان، خودفروشان و گروه‌های فساد راه اندازی کرده‌ایم؟ چقدر هزینه کرده‌ایم که این بیماری روحی تبرج را درمان کنیم؟ همان طور که مرزها را کنترل می‌کنیم تا مواد مخدر وارد نشود، آیا مراقبیم که برای مدهای غربی و آنچه مظهر بی‌حجابی است، جایگزین مناسبی پیدا کنیم؟ آیا توانسته‌ایم علاوه بر واکسینه کردن فرزندان و نوجوانان این مرز و بوم در برابر انواع بیماری‌ها، آنها را در برابر خودنمایی واکسینه کنیم و تبلور شخصیت انسانی را در آنها شاهد باشیم؟

چقدر از والدین علاوه بر چکاب کامل برای سلامت جسمی فرزندان، سالی یک بار آنها را از نظر دینی و مذهبی و روحی، مورد چکاب قرار می‌دهند؟ چقدر نگران ذهن اجتماع هستیم و هزاران سؤال بی‌پاسخ دیگر.

• منبع: ماهنامه راه رشد، شماره ۱۴۷، مهرماه ۱۳۹۰، ص ۵.